

KARHUN- KIERROS

4
/2017

55. vuosikerta
Helsingin yliopiston
Satakuntalainen Osakunta

Uusi inspektorimme

Joulu tulee

Vuoden vaihteessa

Karhunkierros 4/2017

Lehden tekivät:

Milla-Maria Alhanen

Juho Tuomi

Samu Heino

Jari Yli-Kauhaluoma

Miliza Paloviita

Jannimaija Tuomala

Salla Seppälä

KARHUNKIERROS

Satakuntalaisen Osakunnan
tiedotuslehti

Perustettu vuonna 1963.

ISSN-L 1239-1913

ISSN 1239-1913 (Painettu),
ISSN 2242-6558 (Verkkolehti)

JULKAISIJA

Satakuntalainen Osakunta
Lapinrinne 1 A8,
00180 Helsinki

PÄÄTOIMITTAJA

Milla-Maria Alhanen
paatoimittaja(at)satakuntatalo.fi

Kannen kuva
Marcus Söderlund

Kannen nimiö
Kalle Järvenpää
muokannut Milla-Maria Alhanen

Painos
70 kappaletta

Paino
Painosalama OY

Karhunkierros nauttii HYYn
järjestölehtitukea.

Joulunumero

5	Pääkirjoitus: <i>Perus suomalaista</i>
6	Q-kulma: <i>Taipuu vaan ei taitu</i>
7	Soittolista
8	Esittelyssä: Jari Yli-Kauhaluoma
11	Vuoden fuksi
12	<i>100 x SatO</i>
18	Artikkeli: <i>Satolaista yrittäjyyttä: Panimot</i>
22	Kolumni: <i>100 vuotta Suomea, puoli vuosikymmentä Helsinkiä</i>
24	Horoskooppi
26	Kuolemattomat
28	Tulevat tapahtumat

Perus suomalaista

Tasan 10 vuotta sitten annettiin meille äidinkielen tunnilla tehtäväksi kirjoittaa aine aiheesta ”minun Suomi”, ja oma kirjoitelmani päättyi äänenluettavaksi koulumme itsenäisyyspäivän juhlassa. Se kuului seuraavasti:

Suomalaisistahan on monesti todettu, että he ovat ahkeria ja sisukkaita kansaa. Ajatellen varsinkin sitä, kuinka itsepäisesti he aikoinaan puolustivat maatamme 1900-luvun alun sodissa. Silloinen Neuvostoliitto tosin voitti, mutta Suomi jäi kuitenkin valloittamatta. Ja se hän on pääasia.

Toisaalta sanotaan myös, että suomalaiset ovat umpimielisiä ja aika juroja. Sekin voi olla totta. Ainakaan suomalaiset ihmiset eivät (yleistettynä) ole yhtä vapautuneita ja välittömiä kuin eteläeurooppalaiset ihmiset, vaikkapa italialaiset, jotka tervehtiessään suikkaavat sunkon molemmille poskille, tulistuvat ja ilostuvat helposti ja käyttävät keskustellessaan vilkkaasti sekä kieltään että käsiään.

Sen sijaan suomalaiset pitävät yleensä hajuraon välillään ja käyvät keskustelua paljon varautuneemmin - paitsi jos sattuvat tuntemaan keskustelukumppaninsa hyvin.

Minulle Suomi ja suomalaisuus merkitsevät monia erilaisia asioita. Niissä on sekä hyvät että huonot puolensa. Kuten yleensäkin, monet hyvät asiat ovat sellaisia, joista usein unohdetaan olla kiitollisia, kun taas huonoista napistaan.

Näihin huonoihin asioihin kuuluu ainakin Suomen ilmasto (varsinkin täällä lännessä!). Toisaalta täällä tuntuu olevan liian viileää ja sateista, mutta talvet ovat lämpimiä. Mikä tosin voi johtua myös ilmastomuutoksesta, kun kaiken ottaa huomioon. Ja jos yleistetään, sanotaan tavallisesti suomalaisten huonoista puolista puhuttaessa, että me olemme ahkeruudestamme ja sisukeuudestamme huolimatta väkivaltaisia, viinaa ryyppiskeleviä ja mielipiteissämme erittäin järkkymättömiä ihmisiä. Ja lisäksi olemme jostain syystä hyvin mieltyneitä kiroiluun! Mutta nyt niihin hyvin puoliin, sillä niistähän on aina mukavampi puhua.

Suomi on itsenäinen maa. Siitäkin huolimatta, että siitä taisteltiin aikoinaan vuosikausien ajan ja että se joskus oli vuoroin Ruotsin, vuoroin Venäjän vallassa, se on pitänyt pintansa hyvin. Vaikka Suomen taloudessa ja politiikassa silloin tällöin esiintyy epäkohtia, täällä pidetään hyvin huolta ihmisistä ja sosiaalihuolto on toimivaa, samoin terveydenhuolto.

Suomessa on myös korkea koulutustaso. Täällä vallitsee oppivelvollisuus, mikä ei meistä peruskoulun oppilaista ole aina miellyttävä asia (siksi kai juuri kapinoimmekin silloin tällöin!), mutta sivistävä koulutus on meille kaikille hyväksi.

Minulle 9-luokkaliselle esseen esitys oli suuri voitto. Nykysilmin katsottuna se tietysti tuntuu kovin naaivilta ja pinnalliselta. Siinä on kuitenkin myös perää.

Säätila ei ole kymmenen vuoden aikana juuri muuttunut, paitsi ehkä vielä pahempaan suuntaan. Ainakin muutaman viime vuoden ajan talvet ovat olleet lämpimiä ja kesät kylmiä. Alkoholitilastoihin en nyt edes puutu.

Mutta negatiiviset asiathan tulevat aina ensimmäisenä mieleen (onko sekin suomalaista?). Maassamme on runsaasti asioita, jotka varmaan kaikki haluaisivat muuttaa - säiden lisäksi ruma arkkitehtuuri sekä hallintomme.

On meillä silti paljon sellaistaakin, josta saisimme olla ylpeitä - kuten ihan vain kehityskaaremme viimeisten sadan vuoden aikana. Mehän olemme oikea superkans! Unohdetaan synkkyys, murjotus ja negatiivisuus. Olkoot seuraavat sata vuottamme täynnä iloa, juhlintaa ja lisää positiivista kehitystä! Tokihan sitä sotaakin on muisteltava aina silloin tällöin, mutta tehdään sekin ylpeydellä ja kunnioituksella.

Kulunut vuosi on ollut upea - niin koko Suomelle kuin minulle henkilökohtaisesti - ja on ollut ilo toimia vielä kerran osakunta-aktiivina. Nyt on kuitenkin tullut aika antaa tilaa uusille virkailijoille; on hienoa nähdä, mitä he tulevat saamaan osakunnallamme aikaiseksi ensi vuonna.

Tämä päätoimittaja kiittää, kiittää ja toivottaa kaikille iloista joulua sekä menestyksestä vuotta 2018!

Milla

Taipuu vaan ei taitu

Teksti: Jubo Tuomi

Osakuntatoiminnan yksi hienous on siinä, että jokainen osakuntasukupolvi voi tehdä ja tekee osakunnasta aidosti omannäköisensä, mutta samaan aikaan perinteet pyritään säilyttämään. Siihen osakunnalla on säännöt, jotka on pyritty kirjoittamaan niin, että ne kestäisivät aikaa mahdollisimman hyvin. Sääntöjen muuttaminen on tehty menettelyllisesti raskaaksi, jotta muutoksiin ei ryhdyttäisi hetken mielijohteesta. Kun säännöt ja ohjesäännöt ovat hyvin laaditut, ne taipuvat käytännön tarpeisiin melko pitkään.

Jossain vaiheessa hyvinkin laadittujen sääntöjen ja ohjesääntöjen soveltamiskäytäntö saattaa kuitenkin etääntyä liiaksi niiden sanamuodosta, jolloin niiden muutoksiin on ryhdyttävä, ellei soveltamiskäytännön suuntaa haluta muuttaa. Useamman toteutetun osittaismuutoksen jälkeen puolestaan yleensä ilmenee tarve kokonaisuudistukseen tai vähintään kokonaistarkasteluun, jotta sääntöjen uudet tulkitsijat eivät päätyisi tulkinnoissaan sääntöjen kirjoittajien näkökulmasta odottamattomiin lopputuloksiin.

Osakunnan toiminnan kannalta on ensiarvoisen tärkeää, että osakunnan tehtävissä toimivat voivat hyvin ja viihtyvät tehtävissään. Toimijoiden hyvinvointia ja viihtyvyyttä lisää se, että he tietävät tehtävänsä tavoitteen ja sen, miten tuo tavoite on saavutettavissa. Tehtävien toimenkuvien selkeys ja riittävä raja-alue edesauttavat tavoitteiden saavuttamisessa. Lisäksi selkeä ja realistinen tavoitteenasettelu helpottaa sekä toimijoiden työskentelyä että asetettujen tavoitteiden saavuttamista. Tavoitteiden saavuttaminen puolestaan luo onnistumisen kokemuksia, mikä lisää toimijoiden viihtyvyyttä ja hyvinvointia.

Osakunnassa usean tehtävän tavoitteenasettelu ilmenee ohjesäännöistä ja se, miten tavoitteen voi käytännössä saavuttaa, virkailijatestamentista. Siten ohjesääntöjen ja virkailijatestamenttien kirjauksilla on väliä.

Osakunta hyväksyi joulukuussa toistamiseen ohjesääntömuutoksen, jolla se uudelleenorganisoi rahastojensa hallintoa. Tavoitteena oli hallinnollisen taakan vähentäminen. Tehty muutos oli askel oikeaan suuntaan, mutta kaikki muutostarpeet eivät tulleet vielä tyydyttyiksi. Lisäksi sääntöjen ja ohjesääntöjen toimeenpano on käytännön syistä osittain vaillinaista, ja virkailijatestamenttien kirjoittaminen vaikuttaa olevan virkailijasukupolvesta toiseen ylitsepääsemätön tehtävä väistyville toimijoille.

Edellä mainituista syistä osakunta pääsee tulevana vuonna päättämään yhdestä tai useammasta sääntö- tai ohjesääntömuutosesityksestä ja yrittämään ”mahdotonta” eli virkailijatestamenttien laatimista.

Ennen vuodenvaihdetta on aika kiittää kuluneesta vuodesta. Valtaisat kiitokset kaikille osakunnan toimintaan tavalla tai toisella osallistuneille ja osakunnan sidosryhmille upeasta osakuntavuodesta! Tänäkin vuonna te kaikki taivuitte uskomattomiin suorituksiin ettekö raskaimpinakaan hetkinä taittuneet.

Hyvää ja rauhallista joulun aikaa sekä menestyksestä uutta vuotta toivottaen,

Q

1. Somewhere Only We Know - Miki Ratsula

2. Mountain Sound - Of Monsters and
Men

3. Winter Winds - Mumford and Sons

4. Cracking - Suzanne Vega

5. Talvipuutarhaan - Scandinavian Music
Group

6. Cucurucu - Nick Mulvey

7. Run - Vallis Alps

8. Merry Christmas Everyone - Shakin'
Stevens

9. Too Good at Goodbyes - Sam
Smith

10. Last Christmas - Wham!

11. Here With Me - Susie Suh

12. Driving Under the Stars -
Marika Hackman

13. Peppermint Winter - Owl City

14. Valentine Heart - Tanita Tikaram

15. Dark Days - Local Natives

Talven soittolista

Esittelyssä uusi inspektorimme

Jari Yli-Kauhaluoma

Itsekin opiskeluaikoinaan SatOlla asuneella ja toimineella Jarilla on takanaan varsin vaiherikas ura, ja sama linja näyttää jatkuvan yhä.

Kotoisin Jari on niin ikään Satakunnasta – tarkemmin sanottuna Karvialta, joka on pieni paikkakunta maakunnan koillisnurkassa. Se on niinkin pieni, ettei siellä ole omaa lukiota.

– Karvia on kuitenkin lukiollisten kuntien ympäröimä, ja tämä levittikin aikoinaan kaveriporukkaamme. Osa lähti opiskelemaan Kauhajoelle, Kankaanpäähän, silloiselle Jalasjärvelle tai Parkanoon, toiset taas Honkajoelle, kuten minä. Koulumatka tuli joskus pyöräiltyäkin; matkaa oli parikymmentä kilometriä, mutta keväällä ja alkusyksystä se taittui mukavasti, muistelee Jari.

– Äidinkielen opettajamme oli Parkanon lukion rehtorin rouva, ja Karvian lukiolaiset pääsivät toisinaan myös hänen Volvollaan kotiin. Noihin aikoihin linja-autot kulkivat kyseistä välimatkaa vain harvoin, nykyään kenties vieläkin harvemmin.

Kirjoitettuaan ylioppilaaksi 1985 Jari muutti Helsinkiin. Hän päätyi opiskelemaan kahta pääainetta yhtä aikaa.

– Aloitin ensin farmasian opinnot. Olin saanut opinto-oikeuden myös kemiaan, mutta peruutin sen aluksi. Koska fuksisyksyni farmasiassa osoittautui kuitenkin hyvin väljäksi, päätin hankkia oikeuden takaisin. Se onneksi onnistuikin opintotoimistossa vain puhumalla!

Ensikosketuksen osakuntaamme Jari oli saanut jo lukioaikoina, kun satolaisten iskuryhmä oli käynyt esittäytymässä ja ”rekrytoimassa” abiturientteja hänen koulullaan. Hän toimikin opintojensa ohella aktiivisesti sekä ainejärjestöllä lehden toimituskunnassa että osakunnalla muun muassa arkistonhoitajana.

- Asuin talolla kolmenvuoden ajan ja yhteensä kolmessa eri asunnossa. Yksi niistä oli 7. kerroksessa toimiston vieressä; se oli iso toverikämpä, jossa asui aina kaksi henkeä. Paljeovi erotti toveriasunnon osakunnan toimistosta.
- Osakunta oli tuolloin monin tavoin hyvin erilainen – eikä vähiten siksi, että Satakuntatalo muuttui kesän ajaksi hotelliksi. Sille ajalle oli etsittävä asunto jostain muualta, jos päätti jäädä kesätöihin Helsinkiin.

Suurin osa nykyisistä satolaisista ei ole vielä ”hotelliaikaan” kuulunut osakuntaan, ja jokakesäinen muuttorumba saattaakin kuulostaa puistattavalta. Jarin mukaan kesäkämpän sai kuitenkin suhteellisen helposti järjestettyä.

- Asuin muun muassa Puistolassa, Pitäjänmäellä, Sörnäisissä ja Etelä-Haagassa. Siinä samalla tuli hyvin tutustuttua Helsingin eri osiin.

Onnekkaitakin sattumia

Kun Jari sai kummankin pääaineensa valmiiksi 90-luvun alussa, oli lama alkanut jo pikkuhiljaa hiipiä osaksi suomalaisten arkea. Hänen menoaan se ei kuitenkaan hidastanut.

- Aloitin saman tien jatko-opinnot. Toukokuussa 1992 aloitin VTT:llä eli silloisella (Valtion teknillisellä tutkimuskeskuksella), ja vietin siitä neljä vuotta eteenpäin VTT:n vaihtotukijana Yhdysvalloissa San Diegossa tutkimusta työstäen. Tuona aikana Suomessa pidettiin niin presidentin- kuin EU-vaalit, ja pääsin antamaan ääneni Los Angelesin konsulaatissa.

Jari väitteli Helsingin yliopistossa kemialla 1997. Sen jälkeen hän toimi vuoden verran Yhdysvalloissa MIT:ssä tutkijatohtorina ja palattuaan Suomeen jatkoi työskentelyä VTT:llä vielä muutaman vuoden.

- Sitten vaihdoin työpaikkaa yliopiston silloiselle farmasian laitokselle Viikkiin; toimin siellä tutkimusryhmän johtajana. Professorina taas olen ollut vuodesta 2004 lähtien tutkimuksen, opetuksen ja tiedekuntahallinnon parissa.

Jarin Viikin Biokeskuksen farmasian tiedekunnassa toimivan lääkeainekemian tutkimusryhmän aiheina ovat mm. uudet antibiootit, jotka tehoaisivat tauteja aiheuttavia ja vastustuskykyisiä pieneliöitä vastaan. Lisäksi ryhmä on keskittynyt meristä ja metsistä saatavien kemiallisten yhdisteiden käyttöön uusien lääkeaineiden suunnittelussa ja valmistamisessa.

Ryhmän tutkijat ovat valmistaneet esimerkiksi männyn pihkan sisältämistä aineista uusia johdannaisia, jotka tuhoavat ja hajottavat mm. stafylokokkibakteerien muodostamaa ja yleensä vaikeasti hajotettavissa olevaa biofilmiä. Aivan uutena aiheena ryhmässä on pian viiden vuoden ajan tutkittu kemiallisten yhdisteiden käyttöä sydän- ja hermosolujen kemialliseen uudelleenohjelmointiin ja kantasolujen erilaistamiseen.

Jarin ura on ollut monipuolinen, ja hän toteaa myös onnekailla sattumilla olleen sen aikana sijaa.

- Moni asia on johtanut toiseen. Onneksi olen uskaltanut sanoa oikealla hetkellä ”kyllä”, hän naurahtaa.
- 90-luvun alku ei ollut töiden suhteen helppoa aikaa. Meitä valmistui kemialta paljon, ja tilanne oli tuolloin katastrofaalinen. Vielä vuonna 1992 ihmiset onnistuivat löytämään työpaikkoja, mutta sen jälkeen se kävi todella vaikeaksi.

Lama tuntui myös Jarin henkilökohtaisessa taloudessa.

– Kun sain Suomesta ensimmäisen apurahani Yhdysvaltoihin, pistettiin Suomen markka “kellumaan” – sen arvosta siis hävisi kolmasosa. Kyllähän siinä sai nälkävyötä kiristää! Loppuaika Yhdysvalloissa sujui kuitenkin hyvin.

Arkea ja juhlaa

Kun Jaria kysyttiin inspektorin virkaan, hän ei suinkaan tarttunut siihen heti paikalla.

– Ensimmäisen kerran sain pyynnön kymmenisen vuotta sitten. Olin tuolloin aloitteleva professori, ja projektia riitti suuntaan ja toiseen; lisäksi lapseni olivat vielä pieniä. Se elämänvaihe oli niin kiireinen, että jouduin kieltäytymään kutsusta kohteliaasti.

Toinen suostutteluyritys taas tapahtui pari kesää sitten.

– Joukko satolaisia tuli vierailemaan luonani Viikissä, ja arvasinkin heti, millä asialla he olivat. Tuokin aika oli melko epävarmaa yliopiston YT-neuvotteluiden vuoksi, joten jouduin taas vastaamaan kieltävästi.

– Pari kuukautta myöhemmin, syyskuussa, Hannele otti minuun yhteyttä puhelimitse ja ehdotti tapaamista Siltavuorenpenkereellä. Ounastelin silloinkin, mistä oli kysymys, mutta fiilikseni olivat jo paljon paremmat kesän jälkeen. Lisäksi minulla oli kaikin puolin hyvät muistot osakunnalta; sillä kertaa minulla ei ollut mitään syytä kieltäytyä kunniaa.

Jari oli kuitenkin myös tuolloin kiireinen ja hän tiedusteli, olisiko hänen mahdollista saada vuoden verran lisääaikaa ennen virkaan astumista.

– Hannele oli jo jäämässä eläkkeelle. Hän suostui kuitenkin jatkamaan inspektorina vielä siihen saakka, että minä voisin aloittaa. Hannele kuvailikin tätä ”saattaen vaihdettava” -tapahtumaksi.

Vaihdos tapahtuikin lopulta tänä syksynä; Satakuntalaisen ehtoon yhteydessä järjestettiin inspektorinvaihtokaronkka, jota ei päästäkään pitämään kovin usein.

Jari on ottanut toimen vastaan innokkaasti ja tutkijan mielenkiinnolla.

-Lähes viikoittain tulee jotakin uutta esille! Kokouksia on ollut runsaasti, ja tarkkana on oltava - pienikin präntti on luettava asiakirjoista tarkkaan.

Mitä inspektorin arkeen siis oikeastaan kuuluu - infoksi niille, jotka eivät vielä tiedä?

-Inspektorin vuoteen kuuluu tietysti runsaasti erilaisia kokouksia erityisesti Satalinnan säätiön hallituksen puheenjohtajana - minun kohdallani tulevana vuotena muun muassa peruskorjausta käsittelevät. Arkea ovat höystäneet Satakuntalainen ehtoo sekä Itsenäisyyspäivän juhlat, tulevana keväänä tietysti vuosijuhlat ja syksyllä taas uusien fuksien tulo, luettelee Jari.

- Päätehtävänä inspektorilla on toimia linkkinä yliopiston ja osakunnan välillä — tiedottajana ja välittäjänä, jonka kautta informaatio kulkee kumpaankin suuntaan. Vuoden päästä olen taas viisaampi, silloin on varmasti vielä helpompi eritellä, mitä kaikkea tämä virka oikeastaan voikaan pitää sisällään. Sen näkeminen tulee olemaan kiinnostavaa! **J**

Vuoden fuksi

Teksti: Miliza Paloviita

Päädyin asumaan osakunnalle entisen osakuntalaisen suositeltua Satakuntataloa minulle. Olin asunut usean vuoden ajan yksin, joten ennen muuttoa jännitin, kuinka tottuisin asumaan kymmenen muun kanssa.

Jännitin turhaan, sillä 6. kongilla asuu mahtavaa porukkaa! Moni kaverini onkin hieman kateellisena ihmetellyt, miten voi asua näin monen ihmisen kanssa ilman jatkuvia ongelmia.

Osakuntaelämä on ylittänyt kaikki odotukseni positiivisesti. Olen saanut tutustua todella hienoihin ihmisiin. Satakuntatalolla asuminen on opiskelijaelämän parhaita asioita. Poikkitieteellisyyden ansiosta voi aina kysyä apua itselle hankalista asioista joltakin, joka tietää paremmin, ja juhlien jälkeen on lyhyt matka nukkumaan. Mikä parasta, aina on ystäviä lähellä ja talon sijainti on erinomainen.

Satakuntalaisuus yhdistää hyvin erilaisia ihmisiä ja omista juuristaan saa olla ylpeä. Meillä on todella hieno osakunta!

Odotan tulevaa kevättä ja vuotta osakunnan emäntänä jännityksellä, mutta myös suurella innolla. Uskon sekä emännyyden että opiskelualani tukevan toisiaan. Opeteltavaa on varmasti paljon, mutta onneksi olen saanut hyvän perehdytyksen. Mahtavan apuemännistön avulla saamme varmasti järjestettyä osakuntalaisille hyvät tarjoilut juhliin ja osakuntailtoihin ensi vuonnakin.

Haluan vielä kiittää kunniasta olla vuoden fuksi 2017.

Toivotan kaikille rauhallista joulun aikaa!

-Miliza

100 X SatO

Suomen 100-vuotisjuhlan kunniaksi osakuntalaiset - niin nykyiset kuin entisetkin - saivat vastata kysymykseen Mitä kaikkea osakunta ja satolaisuus sinulle merkitsee? Tässä vastaukset koottuina sataan kohtaan.

1. Satakuntalaisuus
2. Päämaja Kampissa
3. Uusien tyyppien tapaaminen
4. Paljon puhuttu peruskorjaus
5. Ilmainen okiruoka
6. Kämppä
7. Pikkujoulukaus ja jäätävä meteli
8. Siivousvuorot
9. Nepalilaisen ravintolan tuoksu C-rapussa

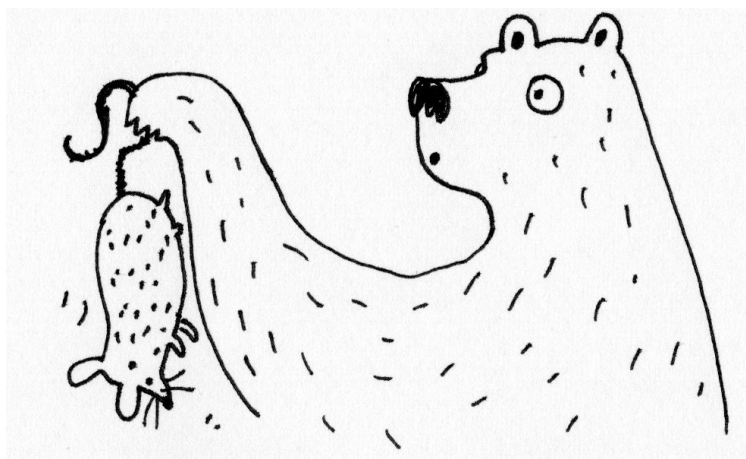
10. Pääset toteuttamaan itseäsi

11. Vuosijuhlasiivous
12. Tiskikoneen käytön vaikeus (emännän murheenkryyni)
13. Roskiksen rotat (joita moni ei onneksi ole nähnyt, mutta paljon niistä puhutaan)
14. Vitospäädystä pöllitty Iittalan Hel 2012 -Suomimuki; kolkuttaako omaatuntoasi? Voit edelleen palauttaa sen sinne mistä veitkin
15. Vapun aamukossu

- 16 Alaston uusivuosi
- 17 Reissut Viron tukkuun
- 18 Paska läppä -palkinto
19. Vuoden darrapalkinto

20. Viisi

21. Ihmiset - siis satolaiset - ylipäänsä!
22. Karaoke
23. Huonot läpät
24. Poikkitieteellisyys
25. Sitsit

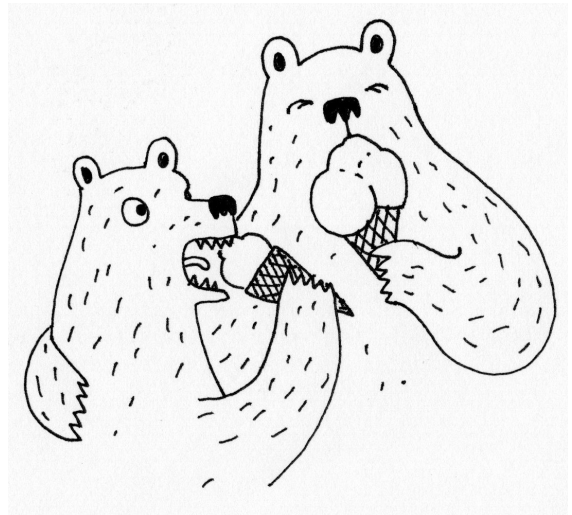

26. Satakuntatalo

27. Fuksit

28. Laulukirja

29. Aamujäätelö

30. Kuolemattomat

31. Hesarin lukeminen Viisissä

32. Itsarit

33. Kirjasto

34. Kahvia aina saatavilla

35. Civikset

36. Toimikunnat

37. Romanssit

38. Piispan surma

39. Erilaiset kerhot

40. Aito Karhu

41. Telegramin keskustelut

42. Aktiviteettia jokaiseen makuun

43. Näkökulmaa eri alojen opiskelijoiden elämään

44. Helan Går!

45. Hienoinen sisäänpäinlämpeävyys

46. Daamarit

47. Junavaunut

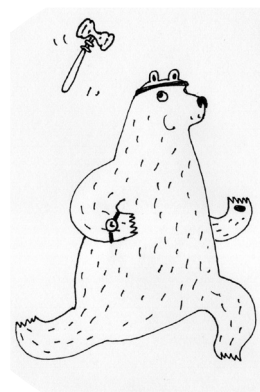
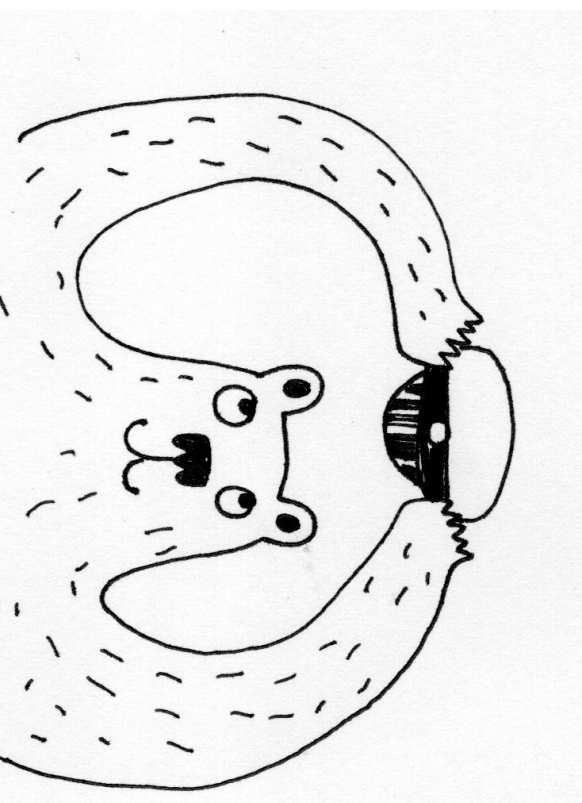
48. Karhunkierros-lehti

49. Piispan surma -näytelmä

50. Vuosijuhlat

- 51. ...ja kellojen siirto niiden aikana
- 52. Perinteisyys
- 53. Perinteiden moderni soveltaminen
- 54. Lastenlehdon puisto
- 55. C6
- 56. Murteet
- 57. Kioski
- 58. Lounas Hämiksellä
- 59. Karhupuku

60. Mökkeily

- 61. Virkailijanvaihtokaronkka
- 62. Öiset äänet talolla
- 63. Daamarit
- 64. Tavaroiden lainailu ja vaihtelu kätevästi
- 65. Osakunnan kangaskassit
- 66. Änäriturnaus
- 67. Historia
- 68. Saunaillat
- 69. YO-lakki ei pääse pölyttymään

50. Satakuntatalo

- 71. ... ja sen sokkeloisuus
- 72. Marraskuun maratonkokous
- 73. Kansallispukujen käyttö
- 74. Fuksiaiset
- 75. Ehtoo

76. Q-kulman viisaat jutut

77. Rauman Ganaali (pitkä ja lyhyt)

78. Jatkot

79. Pleikkari

80. Murteet

81. Herrikset

82. Virat, toimikunnat ja muut vastuutehtävät

83. Kattoterassi talolla

84. Nainenkin voi olla isäntä!

85. ...ja mies emäntä. Who's first?

86. Kierrätys

87. Netflix

88. Kuoro

89. Luovuuden käyttö talon kämppien sisustuksessa

90. Kettuilu

91. Ei-satakuntalainenkin voi liittyä

92. Viisin keittiön käyttömahdollisuudet

93.

94. Mäksyn kilpajuoksu marraskuun kokouksen kanssa

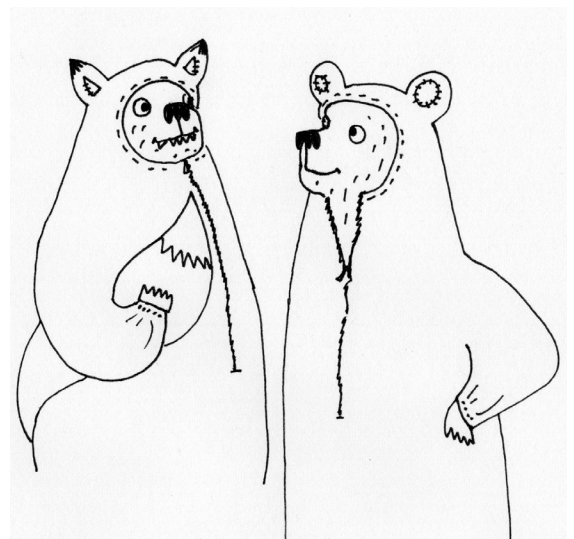
95. Pikkujoulut

96. Erilaiset kulttuurit

97. Runsaasti tilaisuuksia käyttää juhlapukua

98. Kannatusosakuntalaisuus

99. Jouluaateria

100.
Ikinä ei tarvitse
olla yksin!

Panimot

Teksti: Samu Heino

Opiskelin Helsingin yliopistossa maatalous-metsätieteellisessä tiedekunnassa elintarvikemikrobiologian pääainelinjalla. Osakuntaan kirjauduin heti fuksivuoteni 2008, ja toimin osakunta-aikana useissa eri viroissa ja toimikunnissa. Ensimmäinen virkani oli osakunnan valokuvaaja vuonna 2009 ja siinä ohella apuisännys. Toimin myös osakunnan isäntänä 2011, hallituksen puheenjohtajana 2012 ja hallituksen jäsenenä 2013.

Harrastusmerkin sain vuonna 2012 ja ansiomerkki minulle myönnettiin Satakuntalaisen Osakunnan 360-vuotisjuhlista 2014. Satakuntatalolla asuin vuoden 2012 alkuun, jolloin muutin Orioninkadulle Satalinnan Säätiön vuokra-asuntoon nykyisen vaimoni kanssa. SatO jäi taakse 2014, jolloin muutimme Viroon Tallinnaan.

Osakunnalla minut kuitenkin muistetaan ehkä parhaiten makean maltaan ja trooppisen humalan tuoksusta, sillä keittelin ensimmäiset omat olueni SatOn keittiössä ollessani isäntänä. Siitä se harrastus pääsi eskaloitumaan ja nykyään pienten mutkien kautta vastaan Viron suurimman pienpanimon Põhjala Breweryn (Põhjala Pruulikoda) laadunvalvonnasta.

Idea omasta panimosta lähti omasta harrastuneisuudesta ja päätin ottaa osaa Aalto yliopiston kautta järjestettyyn kurssiin, jossa käytiin läpi yrittäjyyteen liittyviä asioita monelta kantilta, ja jonka päättötyönä oli ”perustaa” yritys. Panimo-idea kiinnosti muitakin kurssilaisia ja sain kasaan ryhmän, jonka kanssa aloimme tutkia liikeidean toteuttamismahdollisuuksia. Olin myös aktiivinen sosiaalisessa mediassa olutasioissa, niin valmistuksen kuin laadunvalvonnan suhteen.

Jossain kohtaa kurssia sain yhteydenoton Pyry Hurula-nimiseltä kaverilta. Hän kertoi olevansa perustamassa panimoa kaverinsa kanssa ja he etsivät panimolleen oluentekijää, joka tietäisi jotain myös mikrobiologiasta ja laadunvalvonnasta. Tapasimme muutaman kerran ensin kahdestaan Pyryn kanssa Helsingissä ja myöhemmin myös Heikki Uotilan kanssa Tampereella. Päätimme lyödä hynttyyt yhteen ja ryhtyä toden teolla toteuttamaan ideaa.

Toki ensin minun piti saada Hilppa suostumaan muuttoon lahden toiselle puolelle Viroon, jonne panimo oli tarkoitus perustaa – johtuen Suomen alkoholipolitiikan epävarmuudesta ja alati nousevista veroista.

Varat panimon perustamiseen oli tarkoitus kerätä osakeannilla. Alkuaikoina työaika kului Suomeen

päässä osakeannin valmisteluun, panimon suunnitteluun sekä markkinointiin. Samalla teimme muutamia eriä oluita ns. mustalaispanimona eri pienpanimoissa Suomessa omilla resepteillämme. Osakeannin päättymisen jälkeen sukkuloimme Helsinki-Tallinna väliä järjestelemässä yrityksen asioita ja etsien sijaintia panimolle.

Kun vihdoinkin löysimme hyvän paikan ja saimme vuokrasopimuksen tehtyä, muutimme kaikki Viroon 2014 elo-syyskuun tienoilla. Siitä eteenpäin työskentelimme tiiviisti lupa-asoiden ja varustehankintojen äärellä. Mitä enemmän teimme töitä yhdessä, sitä selvemmäksi alkoi tulla, etteivät tiimimme kemiat oikein sopineet yhteen. Asiaa ei helpottanut se, että aikataulut pettivät – kuten tällaisissa isoissa projekteissa usein on tapana.

Vuoden 2015 vaihteessa tein omat johtopäätökseni ja irtauduin projektista. Kyllähän se kirpaisi ja oli erittäin vaikea päätös; kyse oli kuitenkin omasta unelmasta ja sen toteutumiseksi oli tehty valtavasti töitä. Samalla jäin tyhjänpäälle vieraassa maassa ilman minkäänlaisia sosiaaliturvaa. Kyllä siinä meinasi tulla äitiä ikävä ja ajatuksissa kävi maitojunalla kotiin palaaminenkin.

Soria ja Pöhjalaa on aika vaikea verrata objektiivisesti keskenään; molemmat firmat olivat ja ovat edelleen aivan eri vaiheissa. Sorissa olin yrittäjänä kahden muun kanssa käynnistämässä yrittäjätoimintaa, josta irtauduin ennen kuin litraakaan olutta oli pantu omilla laitteilla.

Pöhjala taas oli ollut vuoden verran toiminnassa, kun liityin tiimiin vuoden 2015 alkupuolella. Töissä sillä hetkellä heillä oli muistaakseni 8 henkilöä, joista kolme omistajia. Istuin joukkoon alusta pitäen hyvin ja tuntuihan työn tekeminen hyvältä 3 kuukauden toimeettomuuden jälkeen. Soriin verrattuna suurin ero, minkä huomasi heti, oli omistajien johtajuustaidot ja liiketoiminnan tunteminen: kaikilla kolmella oli vuosien työkokemus takanaan. Myös Pöhjalan oluista vastaava Chris Pilkington vakuutti heti kättelyssä osaamisellaan ja päättäväisyydellään, tähtäin oli asetettu alusta alkaen korkealle. Pöhjalalla oli 10 käymistankkia ja yksi kirkasoluttankki, kun saavuin. Laboratoriota ei ollut ja parhaimmillaan meitä oli pienessä toimistossa 5 henkilöä työskentelemässä. Siellä sitten sukkuloin mikroskooppi kainalossa yrittäen löytää pöytätilaa.

Nykyään meitä on töissä 14 henkilöä, joista 7 tuotannossa ja loput toimistossa hoitamassa hallintoa ja myyntiä. Kymmenen käymistankin sijaan meillä on nyt 18 tankkia ja 2 kirkasoluttankkia. Toimistosta, joka aikaisemmin majoitti kaikki, tehtiin laboratorio ja huone otettiin muutenkin pelkästään tuotannon tarpeisiin. Hallinto sai oman pääkallopaikkansa lisäsiivestä. Laboratoriota laajennettiin niin, että pystyimme päivittäisten parametrien seuraamisen lisäksi tekemään mikrobiologiset analyysit kaikista oluista ennen paketoitua, samoin myös jokainen tynnyri voitiin nyt testata ennen lopullisen tuotteen blendausta. Unohtamatta tietenkään sensorisia testejä.

Olemme tällä hetkellä Baltian ainoa pienpanimo, joka kykenee testaamaan tuotteidensa mikrobiologisen laadun paikan päällä. Suomessakaan ei ole montaa meidän kokoluokan panimoa, joka omaisi samanlaiset valmiudet. Tämä kaikki on saavutettu kahden vuoden aikana, eikä tahti näytä hidastuvan. Uusia tankkeja ei nykyisiin tiloihin enää mahdu ja olemmekin rakentamassa uutta panimoa, jonka pitäisi valmistua ensi vuoden loppuun mennessä.

Ensimmäinen haaste Pöhjalalla oli laadunvalvontasuunnitelman laatiminen ja sen täytäntöönpano. Aika tyhjää siitä lähdettiin; valmiudet oli vain normaaliin ominaispaino- ja pH-mittaukseen ja hiivan solumäärien laskemiseen, koska mikroskooppi – laite, jota ei valitettavasti monesta pienpanimosta vielä löydy – oli sentään olemassa. Kun tästä oli päästy siihen, että laboratorio alkoi olla varusteltu ja päästiin oikeasti mittaamaan ja tarkastelemaan prosessia paremmin, alkoi niitä ongelmia löytyä, kun oltiin tehty mitattavaksi sellaiset asiat, joita ennen ei voitu mitata.

Kyllähän se aina hieman jännittää, kun tietää olevansa se viimeinen laadun tae panimossa, joka tuottaa noin 500 000 litraa olutta tänä vuonna ja toimittaa tuotteita yli kolmeen kymmeneen eri maahan. On siis tullut muutama uneton yö vietettyä kriittisempää ongelmaa ratkottaessa.

Parasta on nyt ja on aina ollut tunne, jonka saat, kun tarjoilet asiakkaalle rakkaudella pannun oluen ja näet asiakkaan hymyilevän ja innostuvan ensimmäisen kulauksen jälkeen. Se tila ei jätä koskaan kylmäksi. Työpäiviin onnistumisen kokemuksia tulee ongelmien ratkaisemisesta. Oli sitten kyse jumiutuneista fermentaatioista, uusien raaka-aineiden käyttöönotoista tai reseptien viilamisesta. Mikään ei tunnu paremmalta kuin 8til-% hapanoluen jumiutuneen fermentaation uudelleen käynnistäminen käyttämällä toisesta happamasta oluesta talteen otettua hiivaa. Matkustelemaankin tässä ammatissa pääsee ihan mukavasti, yleensä olutfestareille edustamaan. Viimeksi olin Hollannissa De Molen panimon järjestämällä festareilla.

Ehkä kuitenkin kaikkein parhaita taitaa olla se, että saan tehdä juurikin sitä mistä pidän! Työparinani on kokonainen tiimi, joka arvostaa työpanostani ja he jakavat yhtäläisen intohimon omaan työhönsä.

Kukaan ei ole vapaamatkustajana kyydissä ja jokainen näkee vaivaa siitä, että tuotteemme ovat joka kerta huippulaatuisia. Usein rankan työviikon jälkeen istumme yhdessä panimon takapihalla tyhjen tynnyreiden päällä kesäaurion lämmössä oluet kädessä.

Viroon Hilppa ja minä olemme sopeutuneet ihan hyvin, sillä kulttuurit ovat monelta osin hyvin samanlaiset. Kieli sujuu suhteellisen hyvin näin kolmen vuoden jälkeen ja olemme molemmat suorittaneet viron kielen B2-tason; kielen oppiminen helpotti sopeutumista huomattavasti. Muistan ensimmäisinä viikkoina seisoneeni ruokakaupassa Google translatorin kanssa ja yrittäneeni löytää kauppalistan luettelemia asioita hyllyistä. Seuraavaksi tulisi opiskella auttava Venäjä torilla asiointia helpottamaan.

Kerran muuttolaatikat pakattuaan ja uuteen heittäytyttyään uskaltaa sen tarvittaessa tehdä myös uudelleen. Tänäpä ollaan kuitenkin kotona Tallinnassa. **S**

100 vuotta Suomea, puoli vuosikymmentä Helsinkiä

Juhlallinen Suomi100-vuosi lähenee loppuaan, ja samalla olen havahtunut, että yli puoli vuosikymmentä on takana Helsingissä. Pitäisikö nyt siis esittää asiaan kuuluvia kysymyksiä?

Mitä on helsinkiläisyys? Miten Helsinki on muuttunut 5 vuodessa? Miltä tulevaisuus näyttää?

Itse muistan, kuinka lukiolaisena liitin Helsingin epämääräisiin mahdollisuuksiin. Haaveilin matkasta Helsinkiin katsomaan erään pienen teatterin Angels in America – näytelmää, jossa Krista Kosonen ja Jani Toivola esiintyivät. Vuodet maamme pääkaupungissa ovat saaneet monet etukäteen ihailemani asiat tuntumaan itsestäänselvyyksiltä. Teatteria on tarjolla laidasta laitaan, jos vain aika ja rahat riittäisivät. Siksi pieni anekdootti on paikallaan tuomaan perspektiiviä.

Matkustin poikkeuksellisesti bussilla Kankaanpäähän joulunviettoon. Linja-autoa täytyi vaihtaa Porissa. Väliaikaa jäi puoli tuntia, jonka olin ajatellut viettää matkakeskuksessa käyden vessassa. En ollut ottanut kuitenkaan huomioon, että eihän matkakeskus ole auki kuuden maissa Porin kokoisessa kaupungissa! Joka tapauksessa huomasin kaipaavani saniteettitiloja entistä kipeämmin.

Lähdin kävelemään matkakeskukselta eteenpäin ja mietin, että missä kaikki kahvilat ovat. Onneksi K-supermarket sentään paljastui nurkan takaa! Tosin eihän sen yhteydessä mitään vessaa ollut. Päätin palata odottamaan bussia ja hörähtelin mielessäni, että tästähän tulee kiintoisa loppumatka.

Samalla myös kirosin, että ihme paikka, kun mikään ei ole auki ja ihmisen perustarpeita ei pääse toteuttamaan kätevästi. Toista se on Helsingissä! Ajatukseni siirtyivätkin havaintoon, että juuri tämän takia varmaan itsellä Satakunta sai jäädä taakse. Helsingissä yksinkertaisesti on enemmän mahdollisuuksia (esimerkiksi päästä vessaan).

Miksi ihmisiä edes jää maakuntiin?

Onneksi elämä opettaa nopeasti pois noin ahdasmielisestä ajattelusta. Saapuessani bussipysäkille tajusin nimittäin, että Porin matkakeskus on vaihtanut paikkaa. *Siksi* siellä näytti niin kuolleelta ja lähellä ei ollut mitään! Lisäksi totesin, että minähän olen aivan juna-aseman vieressä.

Toisin sanoen tarina sai helpottuneen lopun, kun WC löytyi. Silloin myös päädyin lopputulokseen, että mahdollisuudet eivät olekaan omasta sijainnista kiinni, vaan katsojan tavasta hahmottaa elämäänsä.

Lukija voi nyt tuntea olonsa vähän eksyneeksi tämän kolumnin suhteen. Ei hätää, myös kirjoittaja on hämmentynyt. Olen juuri tiivistänyt tuntemukseni viidestä vuodesta Helsingissä vessan löytämisen vaikeuteen Porissa. Onhan tämäkin saavutus.

Suurin opetus kai on, että missä vain voi elää mielekkäästi, mutta Helsingissä siihen liittyy tiettyä vapautta, jota arvostan yli kaiken. Ja niin, Helsinki ja helsinkiläiset muuttuvat nopeasti pääkaupungin mahdollisuuksien mukana. Krista Kosonen ei ole enää lähinnä Putouksesta tuttu esiintyjä niin kuin viisi vuotta sitten, vaan maailmallakin tunnustusta saanut näyttelijätär. Jani Toivola taas on siirtynyt vaikuttamaan teatterista eduskunnan puolelle.

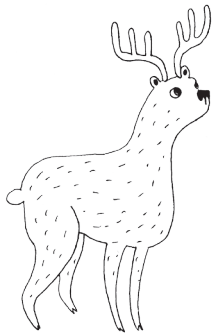
Helsingissä voi toteuttaa itseään, joten ottakaamme siitä kaiken irti.

Hyvää Joulua ja Erittäin Mahdollisuusrikasta Uutta Vuotta 2018 satolaiset!

Kirjoittaja:

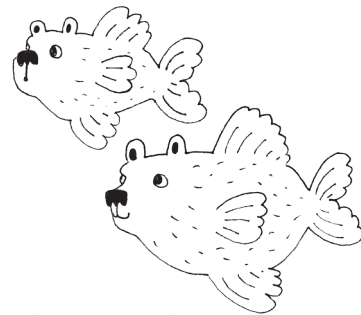
**Jannimaija Tuomala,
random kolumneihin
erikoistunut teologi**

Vesimies

Aseta itsellesi selkeät tavoitteet; siten saat parhaiten vietyä projektejasi eteenpäin.

Mottosi 2018:
Ei melatta merelle!

Kauris

Älä ole turhan ankara itsellesi. Muista, että on myös asioita, jotka eivät ole kontrollissasi – anna siis niiden olla.

Mottosi 2018:
Polje polje, kyllä ketjua riittää!

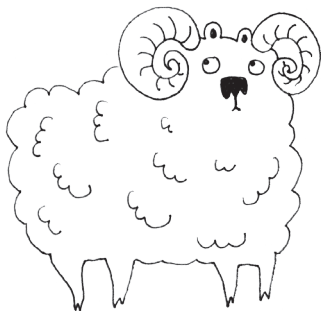

Kalat

Niinkin olennainen asia kuin vedenjuonti tuppaa usein unohtumaan sinulta. Varaa siis mukaasi luennoille vesipullo ja pidä lasia työpöydälläsi.

Mottosi 2018:
Vettä ne juo herroin bevosetkin ja kauniin karvan kasvattavat.

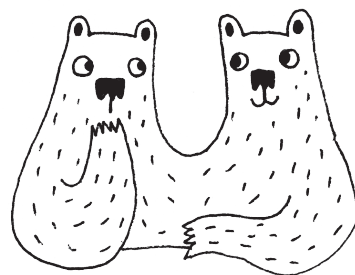
L u p a u s

Härkä

Vähennä yönäpostelua! (Näin sinulle jää päivisin enemmän naposteltavaa.)

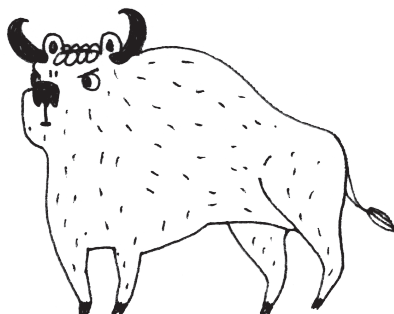
Mottosi 2018:
Parempi kermakakku vieressä kuin kaksi jääkaapissa.

Oinas

Älä suotta kadehdi tai tunne alemmuutta toisia kohtaan. Pyri sen sijaan samaan itse; pystyt siihen kyllä halutessasi.

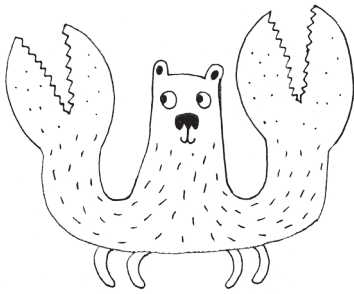
Mottosi 2018:
Ruoho aidan takana ei ole vibreämpää, kunhan kastelet omaasi.

Kaksoset

Tuntuuko, että olet viime aikoina ottanut vähän liikaa? Vähennä sitä! Sinulla on kyllä hauskaa bileissä selvin päinkin.

Mottosi 2018:
Ei hassu hassu olisikaan, jollei järkeä puuttuisi.

Leijona

Kun opintotuki / palkka kilahtaa tilillesi, älä tuhlaa kaikkea saman tien. Jätä jotain myös säästöön!

Mottosi 2018:

Ken, jota rakastetaan, on köyhä?

Neitsyt

Olet tunnetusti suorittaja. Muista kuitenkin pitää viikossa yksi lepopäivä, jotta saat akkusi ladattua myös tulevia haasteita varten.

Mottosi 2018:

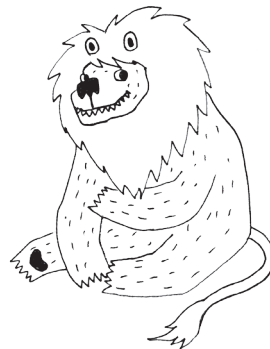
Hölmö paljon työtä tekee, viisas pääsee vähemmällä.

Rapu

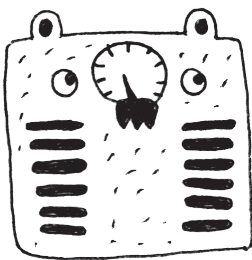
Aloita vihdoinkin jokin harrastus tai hanki se salikortti, kuten olet jo muutaman vuoden ajan suunnitellut.

Mottosi 2018:

Ei se heinää tee, joka pilviä vahtaa.

s k o o p p i

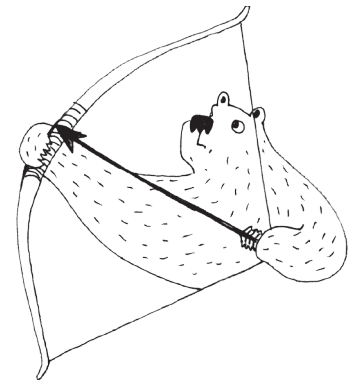

Skorpioni

Olet saattanut viime aikoina tuottaa kanssaihmisillesi mielipahaa töksäytyksilläsi. Muista ajatella ennen kuin puhut!

Mottosi 2018:

Ei sanottu sana suuhun palaa.

Jousimies

Ota läheisesi huomioon, kun teet suunnitelmia. Muuten aiheutat muille turhia päänsärkyjä.

Mottosi 2018:

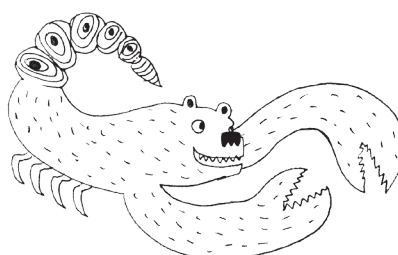
Pidä arvo itselläsi, anna arvo toisellekin.

Vaaka

Vähennä miellyttämishaluasi, äläkä tee mukavistakaan asioista pakkoa; silloinhan ne lakkaavat tuntumasta mukavilta.

Mottosi 2018:

Joka yhteen suuntaan kumartaa, se toiseen suuntaan pyllistää

K u o l e m a t t o m a t

Satakuntalaisen Osakunnan jäsenten
lohkaisuja jo vuodesta 1654.

“Mä en tiiä miten päin tää paita pitää laittaa.”

- Pia L. PreWappu-sitsien jatkoilla

”Ihan sama mitä mä teen, ni mä tuoksun hyvältä.”

- Mäksyn vastaus, kun isännän mielestä hänen nuudelinsa tuoksuvat
herkulliselta

”Šori niistä kaikista kerroista ku mä oon syöny teidän
jääkaapin tyhjäksi.”

- Kippe Maria Dille

“Ennemmin mä saan kutsun Tylypahkaan ku länsimetro
kulkee.”

-Maria D. perustelee Harry Potter -henkistä asuvalintaansa
Länsimetrositseillä

“Pitää suhtautua häneen kriittisesti, koska hän myi
pyöränsä.”

- Mäksyn mielipide eräästä väistyvistä dekaanista

“En yleensä puhu politiikasta, sillä en ole asioista niin hyvin
perillä, että viitsisin siitä puhua - joten en puhu nytkään.”

- Tuleva isäntä Henri H. pitää puhetta 6.12.

Kippe: Mä oon katolinen
Joku: Mikset sä oo pappi?

Kippe: Koska mä en haluu olla selibaatissa - ainakaan
vapaaehtoisesti.

“Suomi on maailman paras maa. Kyllähän mä sen tiedän; kun
oon matkoilla, paras osuus on se, kun tuun takaisin kotiin.
Voi tietysti myös olla, että mun tekemät matkat on olleet
niin paskoja.”

- Henrin itsaripuhe jatkuu

“Tieran kanssa on aina tosi kivaa.”

- Johannes V. Turun palossa

“Mulla on sellainen olo, että me käytiin mun riparilla
keskityseirillä.”

- Mäksy muistelee rippileiriään Saksassa

(Itsareilla: Hauki ja viina on juuri laulettu Kerava-, Ulvila- ja Kokemäkisä-
keistöineen)

Milla-Maria A: Vähän ehkä tuntuu pahalta skoolailia näiden
jälkeen?

Antti T: Nii, kippis vaan sille!

”Rjemuella suo; siispä veikko juo; jos vain Tiera suo!”

- Sitsilaulun spontaani päivitys Länsimetrositseillä 4.11.

A: NO MITÄ VITTUA NYT TAAS TIERA!?

T: Ei mitää.

A: HYVÄ!

A: ...Toi oli paras keskustelu, jonka mä oon ikinä käyny.

- Antti T. ja Tiera H. keskustelevat

Tää saattaa kuulostaa semisti känniseltä, mut mä oon oikeesti odottanu et mä pääsen opiskelemaan.

-Iikka toipuu intistä ja humalasta Viisissä 17.12.

Antti: Kauhee meteli yhe koiran takii.
Henkka: Yleensä tääl on kauhee meteli yhen Tieran takii.

Miks tossa kinkussa on vaan yks jalka?

-Tiera H. Säätiön joulukinkusta Viisissä 12.12.

Kiiltonahka kyl sopii sun silmien väriin.

-Oleg G. kommentoi Teron uusia pyöräilykenkiä

Jos tässä rahasta tulee ongelma, ei hätää!

-Iikka 80 Tinderin miesmatchin jälkeen

Visuaalinen
kuolematon:
revennyt
jälkiruoka
itsareilla

Eiks flamingot elä jossain tulivuoren kraatereissa ja kuumissa lähteissä?

-Tiera Viisissä 12.12.

Penis tulee selkärangasta.

-Diplomi-insinööri Janne S. kommentoi värisokeuttaan

Psst...

Ethän unohda näitä!

Itsarit on juhlittu ja vuosi päättymässä, mutta tutut juhlat ovat luvassa ensi vuonnakin - ja alkuvuoden bailujen ajankohdat on jo päätetty! Laitathan nämä kalenteriisi:

12. tammikuuta	Topeliussitsit
27. tammikuuta	Killan vuosijuhla
3. helmikuuta	Virkailijanvaihtokaronkka
24. maaliskuuta	Vuosijuhla

Myös Suomi 101 -itsarit
voitte ottaa jo ylös!
Päivämäärä on se vanha
tuttu.

